ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Μπέλλα Βενέτσια»

Ποιητική γραφή. Ονειρικές εικόνες σε μία πολυγραφότατη παράσταση που αφηγείται περασμένες στιγμές, προσάπτοντας την περιφρούρηση του παρόντος χρόνου

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Στο θέατρο της «Οδού Κυκλάδων» απολαύσαμε στιγμές του θεάτρου που τις κρατάς για πάντα στη μνήμη σου γιατί επαληθεύουν τη ζωή του γνήσιου, ατόφιου θεάτρου. Ομως θεμελιώδες στοιχείο μιας παράστασης είναι το θεατρικό κείμενο. Εδώ, ο Γιώργος Διαλεγμένος μας προσφέρει το καλύτερο έργο του. Αδιαμφισβήτητα, το κείμενο του «Μπέλλα Βενέτσια» έχει τρία επίπεδα με πολλαπλές υποδιαιρέσεις. Υπάρχει η γλώσσα της αφήγησης στην καθαρεύουσα, η ρεαλιστικής υφής καθομιλουμένη των χαρακτήρων, και μια εξαίσια ποίηση που υπερκαλύπτει τις δύο προηγούμενες χρωματίζοντας με ευαισθησία και μαγεία τις ανθρώπινες σχέσεις, τις συγκρούσεις, τα συναισθήματα.

Η γραφή του Γιώργου Διαλεγμένου, εξαίρετα φροντισμένη ώστε, χωρίς να είναι ελλειπτική, αφήνει στο τέλος μιας μισοειπωμένης φράσης το περιθώριο στον αναγνώστη ή τον θεατή να συνεχίζει με τη φαντασία του αυτό που δεν ολοκληρώνεται λεκτικά από τους χαρακτήρες. Επιπλέον, ο χρόνος που διαδραματίζεται η ιστορία του κειμένου έχει επίσης δύο μέρη. Η αφήγηση της ηλικιωμένης υπηρέτριας Μάγδας η οποία στο σύγχρονο παρόν διαβάζει δυνατά το βιβλίο «Μπέλλα Βενέτσια» και η ιστορία του μυθιστορήματος το οποίο μας μεταφέρει στο 1908 και αποτελεί την ψίχα του έργου που παίζεται επί σκηνής. Ο Διαλεγμένος μάς προσφέρει ένα δυνατό, εκφραστικό κείμενο, πολλαπλών επιπέδων, το καλύτερο της θεατρικής του πορείας, όχι μόνον όσον αφορά τη γλώσσα, αλλά και τη μορφή, καθώς και τον χειρισμό του θέματος διά μέσου της ανέλιξης της πλοκής.

Από την άλλη πλευρά, η θαυματουργή σκηνοθεσία του Λευτέρη Βογιατζή παίρνει το κείμενο και το διανθίζει, το αυξάνει, το πολλαπλασιάζει, ανακαλύπτει τις μυστικές πτυχές του, αγγίζει τις κρυφές χορδές του, διοχετεύει με άρτια στρατηγική το ρεαλιστικό στοιχείο σε απόλυτη και αρμονική σύζευξη με το φανταστικό και δημιουργεί επί μέρους σκηνές-κοσμήματα όπως εκείνη της φαντασίωσης με το ταξίδι στην Κωνσταντινούπολη και τα παιδιά με το σύνδρομο «Ντάουν» ντυμένα μα πανέμορφες στολές ως προσωπικό στο γαλλικό εστιατόριο «Βόσπορος». Ο σκηνοθέτης σε συνδυασμό με τα σκηνικά – κοστούμια της Χλόης Ομπολένσκι και τους φωτισμούς του Λ. Παυλόπουλου δημιουργεί εικόνες μαγικές.

Επιπλέον επιλέγει εξαίρετους ηθοποιούς. Η νεαρή Εύη Σαουλίδου θριαμβεύει στο ρόλο της Βενετίας. Χειμαρρώδης, αυθόρμητη, αεικίνητη, εκφραστική, ταλαντούχα σε καθηλώνει. Ενσωματώνεται, εφάπτεται, γλιστρά στις διακυμάνσεις του ρόλου και σε συνεπαίρνει με μία ορμητική, σαρωτική εκφορά του λόγου, με αυτοέλεγχο κινήσεων και δυναμισμό. Πολύ καλές οι ερμηνείες των: Ξένιας Καλογεροπούλου, Πέγκυς Σταθακοπούλου και Λευτέρη Βογιατζή. Αντίστοιχα, ο καθένας τους ενσάρκωσε το ρόλο του με απόλυτη πειστικότητα. Λριστα.